

съмнено, че единъ човѣкъ, който може днесъ да говори така, е загубилъ нѣщо отъ разума си.

Надя почти не се вслушваше въ политическитѣ разговори на мъжетѣ. Следъ като страшното мина, тя мислѣше само за дома си и за любимия мъжъ. Но и тя не можеше да каже, че всичко върви наредъ. Отъ единъ месецъ, откакто Ася се пробуди и божемъ оздравѣ, тя много често го гледаше съ очудени очи. Въ неговото държание имаше нѣщо необяснимо, което я хвърляше въ тревога.

По цѣли дни той седѣше кроткъ и тжженъ на стола въ своя кабинетъ. Въ нея накупяваше жажда за ласки, отиваше при него и бурно започваше да го цѣлува. Той не помръдваше, лениво повдигаше ржка и галѣше косата ѝ, докато тя го изгаряше съ цѣлувкитѣ си. Той приличаше на живъ трупъ. Духовно или физически бѣше загубилъ нѣщо. Тя се отдръпваше и го гледаше изплашена. Какво му бѣше станало? Дали не я обича вече? Не, той ѝ говорѣше нѣжно, гледаше я влюбено, само неговитѣ ржце и устни бѣха като парализирани. Устнитѣ му трепваха и едва прикриваха дълбоко и непоносимо страдание. Какво имаше, отъ какво се измжчваше той?

Понѣкога тя мислѣше за съмненията на брата си. Не бѣше ли загубилъ Ася нѣщо отъ своя разумъ? Въ минути на такова подозрение, тя сѣдаше при него и го караше да говори. Съмнението ѝ бързо изчезваше. Той говорѣше умно, трезво и спокойно. Думитѣ отъ неговитѣ уста изглеждаха по-